

Arrest

nr. 60 077 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2011, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 april 2011 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SABAKUNZI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 april 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde (...)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 07/03/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 04/03/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 02/03/1973. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 07/03/2011 dat hij Kosovo verlaten heeft op 13/07/2009 en per vliegtuig naar Slovenië reisde waar hij dezelfde dag aankwam. Hij verklaart dat hij in Slovenië geen asiel heeft aangevraagd maar er wel gewerkt heeft. Betrokkene verklaart dat hij Slovenië verlaten heeft op 02/03/2011 en per auto via Oostenrijk en Duitsland naar België kwam waar hij arriveerde op 04/03/2011.

Op basis van beschikbare gegevens werd op 16/03/2011 de terugname op basis van art. 14 van de Dublinverordening gevraagd aan Hongarije. Op 23/03/2011 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 14 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkenes echtgenote K.(...) H.(...) en 3 kinderen, K.(...) A.(...), 01/06/1994, K.(...) A.(...), 19/02/1996 en K.(...) A.(...), 03/05/1997 vroegen asiel aan te Hongarije op 23/08/2010 en zij zijn eveneens het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije op basis van art. 16.1.c. De Hongaarse autoriteiten stemden in met de terugname voor betrokkenes vrouw en 3 kinderen op 12/10/2010. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Gezien de Hongaarse autoriteiten nog geen beslissing hebben genomen inzake de asielaanvraag van betrokkene, kan hij niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Hij verklaart dat zijn vrouw en kinderen hier zijn. Zoals hierboven reeds vermeld zijn zij het voorwerp van akkoord met Hongarije. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben in België maar wel twee broers en een zus in Zwitserland en nog een andere zus in Duitsland. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij gezond is. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de

Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 14 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (7) dagen. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. (2)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker benadrukt in het inleidend gedeelte van zijn verzoekschrift zijn voorkeur voor de Franse taal als taal van de rechtspleging.

2.2. De Raad merkt op dat de keuze van de taal van de rechtspleging niet aan de partijen wordt overgelaten maar op dwingende wijze wordt geregeld in de wet. In casu werd op grond van artikel 51/4, §2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaald dat het Nederlands de taal is waarin de asielaanvraag door de Belgische instanties wordt onderzocht (cf. bijlage 26). De taal die overeenkomstig dit artikel werd bepaald, wordt krachtens artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet als taal van de rechtspleging voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen voorgeschreven.

2.3. Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad het Nederlands hanteert als taal van de rechtspleging.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. De verzoekende partij dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

3.2. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient de verzoekende partij in de fase van het kort geding “ernstige” middelen aan te voeren, dat wil zeggen middelen die op het eerste gezicht, bij een eerste lezing, ontvankelijk en gegrond lijken, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing quasi onafwendbaar is (RvS 18 januari 2008, nr. 178.667).

3.3. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind van New York van 20 november 1989 (IVRK). Zijn middel is als volgt gelibelleerd:

*“En ce que la décision du délégué du Secrétaire d'Etat à la politique de Migration et d'Asile, qui n'a pas signée cette décision,
Qu'alors que le laissez-passer laisse montrer qu'il a été signé par un agent de l'O.E, une décision Annexe 26 qui est signée électroniquement est illgale et irrégulière en ce que la personne concernée ne peut savoir et contrôler l'autorité qui l'a engagée;
Qu'en ce point, la décision doit être annulée;
Attendu par ailleurs que les enfants du requérant sont encore mineurs et étudient au secondaire, que la décision attaqué, à la supposer régulière n'a pas tenu compte des perturbations que pouvaient faire dans le suivi scolaire des trois enfants et que par là heurte leur intérêt supérieur;
Que l'article 3 de cette convention sur les droits de l'enfant est violé;*

*Attend enfin que si le règlement européen permet de faire application des articles 14 et 16, l'article 15 permet également à la Belgique de pouvoir examiner la demande d'asile du requérant et de sa famille surtout que ses enfants ont aux études et que sa femme est malade et reste toujours en cours de traitements;
Que l'O.E. viole le principe général de Bonne administration qui s'impose à lui."*

3.4. Waar verzoeker opwerpt dat een elektronisch ondertekende bijlage 26quater onwettig en onregelmatig is omdat de betrokkene niet kan weten of nagaan of de ondertekenaar gemachtigd is, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf bevestigt dat het doorlaatbewijs (bijlage 10bis) wél geldig werd ondertekend. De Raad stelt vast dat de elektronische handtekening die op de bestreden beslissing (bijlage 26quater) prijkt dezelfde gegevens bevat dan de manueel geplaatste handtekening op het doorlaatbewijs, met name "V.(...) L.(...) H.(...), attaché". De geviseerde handtekening is dus een loutere elektronische weergave van de handtekening van dezelfde attaché, V.L.H. Verzoeker betwist blijkens zijn middel niet dat attaché V.L.H. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. Geen enkele bepaling in de vreemdelingenwet noch daarbuiten legt op dat administratieve akten in het kader van de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dienen te dragen noch verbiedt dat dergelijke beslissingen van een elektronische handtekening zouden voorzien zijn. Verzoeker toont bijgevolg met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd is of dat de wijze van ondertekening een schending uitmaakt van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste.

3.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het IVRK luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Verzoekers bewering dat bovenvermeld artikel werd geschonden omdat het hoger belang van zijn kinderen zou worden geschaad, kan niet worden bijgetreden. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker geen enkel bewijs levert van de scholing van zijn kinderen. Bovendien vormt de bestreden beslissing geen "maatregel betreffende de kinderen" zoals bedoeld in artikel 3 van het IVRK. Ten overvloede stelt de Raad vast dat een beslissing, waarbij verzoeker het verblijf wordt geweigerd en een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, het recht op onderwijs van zijn kinderen ongemoeid laat. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe het hoger belang van de kinderen door de bestreden beslissing zou worden aangetast. Verzoeker zet immers niet concreet uiteen op welke wijze de beslissing "*perturbations (...) dans le suivi scolaire*" van zijn kinderen teweegbrengt. Verzoekers uiteenzetting mist elke grondslag. Er werd geen schending van artikel 3 van het IVRK aannemelijk gemaakt.

3.6. Voor zover verzoeker op ontvankelijke wijze een schending van 'het beginsel van behoorlijk bestuur' aanvoert omdat de overheid, hoewel zij hiertoe volgens hem de mogelijkheid had, geen toepassing heeft gemaakt van artikel 15 van de Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening), overtuigen zijn beweringen geenszins. De Raad stelt vast dat er *in casu* geen sprake is van een gezinsherenigingssituatie zoals bedoeld in de humanitaire clause opgenomen in artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. Te dezen wordt de eenheid van gezin immers ten volle gewaarborgd aangezien alle gezinsleden het voorwerp uitmaken van een terugname-akkoord vanwege de Hongaarse autoriteiten, zoals overigens in de bestreden beslissing werd vermeld. De Raad ziet niet in hoe de toepassing van artikel 15 tot een ander resultaat aanleiding zou geven. Het feit dat de kinderen van verzoeker studeren en zijn vrouw ziek is, heeft hierop geen invloed. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat het bestuur onbehoorlijk te werk ging door geen toepassing te maken van de facultatieve clause uit artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Na onderzoek blijkt dat geen ernstige middelen werden aangevoerd. Hieruit volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR

RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN